

Jocs Florals 2012

Com cada curs acadèmic, s'anima l'alumnat de tots els nivells a participar en activitats de creació. Sant Jordi brinda una bona oportunitat per a la participació. L'alumnat que obté el primer premi en cadascuna de les modalitats, –prosa i poesia, primer cicle i segon cicle d'ESO i Batxillerat- en el concurs que es fa al nostre Centre, participa en els **Jocs Florals del Districte** i, de resultar-ne guanyadors, als **Jocs Florals de la Ciutat** de Barcelona. El curs 2011-2012 cap d'ells no va obtenir guardó. Acompanyem aquestes paraules amb una imatge de l'alumnat que hi va participar el curs passat –Irene Barbé Andrés, Anna Panisello Espinagosa, Saida el Mrini el Hilali, Tània Escuer Longas i Lucía Franco- acompanyades pels intèrprets de la música de l'acte, dos alumnes del Batxillerat d'Arts Escèniques del nostre Institut: Joan Palà i David Manresa.





Acompanyen aquest escrit alguns dels textos que s'hi van presentar: “Una visita inesperadament esperada”, de Tània Escuer, “La justícia”, de Lucía Franco i “El record dels meus petons”, d’Anna Panisello.

Una visita inesperadament esperada

Poesia Batxillerat; autora: Tània Escuer

*Avui tracto amb la Nostàlgia,
que, d'hora, de matinada,
ha vingut sense avisar.
Hem parlat de vells records,
d'aquells versos que amb tendresa
van compondre el meu camí.
Hem rigut amb les caigudes,
i, amb sobtada gentilesa,
ha evocat els mals viscuts.*

*Hem jugat a jocs de cartes,
hem obert clàssics eterns,
i, quan el sol ja brillava,
m'ha ensenyat antics tresors.*

*M'ha explicat belles històries
sobre estrelles, llunes, sols,
i, mostrant-me meravelles,
m'ha adormit el seu bressol.*

*I ara, un cop desvetllada,
seguim fent bona xerrada,
i se'ns han unit els cants
d'aquells temps d'animalades.*

*I al final de la diada
seguirà aquí trastejant
dins el cofre de la vida
que, amb una ànima bessona,
bons companys, petits i grans,
i potser allò que diuen*

*de l'eterna companyia i
la tendresa de l'amant,
algun dia conclourà.*

Justícia??

Prosa 2n cicle ESO; autora: Lucía Franco de Paz

"La justícia és donar a cadascú el que és seu, el que li pertany i correspon", això deia Aristòtil uns quants segles abans de Crist. Jo em demano ara si això encara està vigent, ja que observant el món actual em ve la pregunta de què és per nosaltres la justícia i si de veritat la justícia existeix. Potser aquest món és una farsa on nosaltres som les víctimes a les quals tapen els ulls per tal que no veiem la realitat o, mirat des d'un altre punt de vista, potser som els culpables de no voler veure aquesta realitat.

*La paraula **justícia** està a l'ordre del dia. La llàstima és que potser ja no representa ni una virtut, ni un valor, sinó que tan sols és una paraula. És cert que podria ser més que això, però llavors hauríem de tornar a donar contingut a la paraula justícia, ja que l'hem desvirtuat.*

Les persones creiem que una de les funcions de la justícia és decidir què és "correcte" i què no, i castigar als qui fan les coses que he anomenat "incorrectes". Tot i això, els fets ho demostren, no sabem del tot quan una cosa és o no és correcta. A la justícia, sembla que aquest concepte també li importa ben poc.

Per aplicar la justícia s'ha d'actuar amb seny, amb cervell, cosa que es troba a faltar en alguns judicis recents.

Això que estic comentant ho baso en el declivi de la justícia, en aquest cas de la que tinc més propera, l'espanyola. Està ben clar que si no es castiga un home, que a més és un polític, que s'ha dedicat a robar al poble, a la gent que l'ha votat, que ha confiat en ell i que l'han escollit perquè els representés, alguna cosa va malament.

Un altre fet que em fa dubtar de la justícia és, que a Espanya, un jutge "infringint les normes" ha descobert uns lladres, perquè són això, lladres, i aquest jutge ha estat castigat durament per haver actuat així. Suposo que aquestes persones també hauran infringit les normes robant, però, de moment, no se'ls ha fet res. També cal preguntar-se qui ha fet aquestes normes. Les han fet uns pocs i, pel que es veu, algunes vegades s'han pres males decisions.

Ens trobem en una situació difícil a causa que el poble està començant a no creure en la justícia. I això és l'últim en què un país ha de deixar de creure. Quan el poble no creu en la justícia vol dir que ja no creu en res. Nosaltres no arribem a aquest extrem ja que encara creiem en massa coses en les quals hauríem hagut de deixar de creure ja fa un temps. El cert és que, sense deixar-hi de creure del tot, cada vegada dubto més que això sigui justícia.

El problema de la justícia injusta no només el veiem a Espanya, va molt més enllà, és mundial. A tots els racons del món hi ha gent que no té el que li hauria de pertànyer, hi ha persones que ni tan sols tenen l'opció de viure. Quan observo aquestes situacions d'horror, que hi ha a tot el planeta, és quan em torna a sorgir la mateixa pregunta: Què és la justícia? Hi ha justícia en el món on vivim?

Per que, és justícia que hi hagi gent morint de fam? És justícia que alguns ho tinguin tot i altres res? És justícia que Israel estigui arravatant el territori als Palestins? És justícia que hi hagi nens treballant a les mines? És justícia el tràfic de persones? És justícia que ens estiguem carregant el món? És justícia que hi hagi gent que no sàpiga on està el seu familiar mort en una guerra? És justícia que un nen sigui soldat? És justícia que els Estats Units puguin fer el que vulguin i que els altres no puguem dir res? És justícia que hi hagi gent sense casa? És justícia que algú mori en una guerra? És justícia que un nen no tingui educació? És

justícia que algú no tingui treball? És justícia que hi hagi nenes que s'hagin de prostituir?

És justícia que uns pocs decideixin el que és just i el que no ho és?

Hem de treure'ns aquesta bena que ens embolica el ulls i que ens impedeix veure el que està passant al món. Tots sabem el que passa, però ens pensem que res no ens afecta, que tot ens queda molt llunyà, però això està canviant i cada cop sofrim més els efectes d'aquesta suposada i fictícia justícia.

Vivim en un món enganyats, perquè la justícia que ens han venut és un concepte que volia fer-nos creure que vivíem bé, amb seguretat. Si creus que hi ha justícia no t'adones de les injustícies. Per això hem de ser conscients que no hi ha justícia, perquè una justícia que es pot modelar al capritx d'un pocs no és justícia.

En conclusió, què dèieu que era la justícia?

El record dels meus petons

Prosa 1r cicle d'ESO; Autora: Anna Panisello

Avui faré una visita al meu avi, el problema és que ell no em coneix. Fa uns sis o set anys que estic visitant el meu avi els dissabtes o els diumenges a la tarda en una residència. El meu avi té Alzheimer. La veritat és que ara tinc tretze anys i no recordo el meu avi sense aquesta malaltia. L'únic que sé és com va començar tot:

El meu avi i la meva àvia vivien en una casa de dos pisos. Una tarda, el meu avi, pujant les escales, va ensopegar i es va donar un cop molt fort al cap i, des d'aleshores, van veure que tenia Alzheimer. A partir d'aquell moment, va començar a oblidar-ho tot, va canviar la seva forma de ser, ara era més seriós.

Un dels dies que ha quedat marcat a la meva vida, va ser quan tenia uns cinc anys, era petiteta, i estava jugant amb el meu cosí. Els meus avis estaven a la saleta d'estar amb la meva mare. Llavors, no sé què és el que va passar, que em vaig enfadar i el meu avi em va cridar i em vaig espantar molt.

Com que la meva àvia va veure el que havia passat i ella ja era gran i no es podia ocupar del meu avi, perquè necessitava atenció mèdica constant, van decidir portar-lo a una residència. Aquesta estava molt lluny de casa i tenia un gimnàs a la part de dalt on jo jugava.

M'agradava molt aquesta residència, però van decidir canviar per arribar-hi amb més facilitat.

La segona residència era a l'Eixample i hi havia molts avis al menjador, cosa que em feia vergonya perquè tots em miraven. El que estava bé d'aquesta residència és que podíem sortir a passejar i menjàvem gelats. I més tard, va poder anar a una residència al costat de casa. Ja fa cinc anys que hi és i me la conec molt bé. Coneixem molts avis i àvies diferents. Per exemple:

- Hi ha una àvia que s'enfada molt i ho dirigeix tot.*
- Un avi que té un amic invisible i li explica coses de futbol.*
- Un matrimoni, que el marit va en cadira de rodes i li agrada molt el Barça.*
- Una altra àvia que crida el seu marit, que es diu Antonio, però que ja és mort.*
- Un avi a qui li cau la dentadura quan dorm.*

... I molts més.

La veritat és que ara que ho recordo, fan molta pena totes aquestes persones, però, perquè no siguin tan tristes les visites al meu avi, trobem la part positiva a les coses:

Al meu avi li agrada molt que l'anem a veure encara que no es recorda de nosaltres i ho noto perquè, encara que no em coneix, sempre em diu xateta i li agrada que li fem petons, perquè nota que realment té persones que l'estimen, i es recorda que té una família.

Això em fa pensar en una frase que hi ha escrita a la residència que diu: LA MEMÒRIA ÉS ALS PETONS. (Aquesta frase l'han extreta de "La memoria está en los besos", de Mercè Boada i Lluís Tàrraga, en què diversos familiars de malalts d'Alzheimer expliquen testimonis de les seves vides)